

Butlletí de l'Estat Català

Patriotes!

«Que no ho sabíeu que ells se-
rien vençuts?
—Si, ells ho sabien.
Que no ho sabien que anaven a
una mort certa?
—Si, ells ho sabien.»

(Simone Téry. Del llibre «En Irlanda».)

Aquestes ratlles, patriotes catalans, són expressió de màxima sinceritat. Qui sinó nosaltres podem parlar clar? Nosaltres, els que ja fèiem «Estat Català»; nosaltres, que a l'hora de la repressió em nodrit, sota la bandera santa de les intransigències, les cel·les de les presons i les amargors de l'exili.

Si això ens dona la llibertat de cridar a les vostres ànimes a l'heroïcitat suprema, us direm: ESCOLTEU, CATALANS!

Dolorosament, catalans, el front únic no és fet entre tots els patriotes. I el temps ha passat esperant recollir més voluntats, voluntat espiritual, esforç econòmic. Tota lluita que manté un parèntesi, perd terreny; és un edifici que se esquerda. Moltes voluntats han fallit, per prudència, millor dit per covardia!

Nosaltres, us preguntem: Es que no hi ha hagut temps encara per a fer el front únic? Es que hem d'anar esperant les intermitències de l'esperit dels que sols tenen valor a les batalles electorals?

Ja el farem el front únic. El farem als camps de batalla, als martiris de les presons, sota les brovings de la «lleï de fuga», sota totes les amargors, sota tots els sacrificis.

Catalunya no té d'anys ençà tradició de guerra; la nostra bandera està ja cansada d'onejar en aplecs de sardanes i festes de Gaia Ciència. Ara, sota el cel blau de la nostra Catalunya ella demana la voluptuositat de la sang! Honorem-la, catalans, amb la sang del nostre sacrifici! Que esperem més?

Ah! rieu-se'n de les preparacions!

«Ells sabien que anaven a morir, — deia la mare de Patrick i de William Pearse, executats després de l'insurrecció de Pasqua a Dublin, — ells ja m'ho havien dit, més ells també sabien que solament morint salvaven l'ànima de l'Irlanda».

Salvem l'ànima de Catalunya, patriotes catalans. L'Unió Catalanista té encara aquella bandera que les dones de Catalunya li'n feren ofrena.

Fem, doncs, la preparació, l'immediata preparació, l'urgent preparació i no guaitem res, ni escoltem la raó i el seny, que són enemics de l'ànima!

Cal veure ben clarament l'estat del nostre plet. Catalunya no té altra esperança, per a la seva reivindicació nacional, que l'acció directa. L'enemic mateix ens ha senyalat el camí. I el és un camí que convé a tothom, menys a l'enemic mateix. Davant d'aquesta solució única i digna, s'imposarà l'"unió sagrada" per a iniciar l'acció definitiva i alliberadora. I allavors hem pogut contemplar com aquesta "unió sagrada" es regatejava i es feia qüestió inhibicionista per determinats elements. Això ha portat una extorsió i una pèrdua de temps i d'energies considerable. Hem d'enmudir i esperar més? Ja el farem el front únic; ja la farem l'unio sagrada. La segellarà el patibul i serà signada pot ésser als fossars de Montjuïc. Unic lloc digne. Unic lloc més honorable que damunt les taules de café. La lluita de Catalunya contra Espanya no és una batalla; no és una vaga general de vint-i-quatre hores. És més, molt més que tot un rosari d'incidències i lluites parcials. N'haurérem de perdre algunes per a guanyar la defini-

tiva. Més perdem-les, que perdem-les guanyarem a Catalunya!

¡Jureu, catalans, que donareu la vostra vida per la Dignitat, per la Llibertat de la nostra raça!

Visca Catalunya lliure!

Per Barcelona, núms. 57 i 58; Pel Grup de París, 1 i 2; Per Perpinyà, Directori del Migdia de França; Per Toulouse; 1; Per Beziers, 1 i 2; Pels catalans de l'Havana, 5.

Adhessió dels nostres amics delegats d'Euzkadi, India (anglesa), Canàries, Filipines, Rif (República), i Nacionalitats oprimides de l'Oficina de Berlin. (Vereinigung Vergeioaltigter - Volker. Berlin)

Català! El bon patriota no descansa fins veure la seva pàtria lliure.

Veus femenines

Vindrà un jorn que Catalunya, la pàtria única dels catalans, deixarà la vesta de dol que l'envolcalla per a habillar-se amb ses millors gales, mentre el sol de la llibertat dispersarà les tenebres de l'esclavitud.

Bella aurora la precursora del jorn en que veurem triomfar els drets nostres; bella aurora la precursora del jorn en que trencant les cadenes que ens oprimeixen, sentirà com nostres llavis entonen el càntic dels pobles lliures.

La terra de nostres amors es troba com perduda en la nit fosca i espera el raig de llum que dispersarà les tenebres.

Més, tal com esdevé en la natura que abans de sortir el sol es tenyeix de colors rogenques, la terra catalana abans d'assolir la llibertat, es veurà regada amb sang i entre aquesta sang ni haurà dels seus fills que, generosos, l'ofrenaran a la mare pàtria.

Tu, jovencell que tens el braç fort per a empunyar una arma, per què no prestes ton braç a la defensa de la santa causa? Pensa que aquest esforç que negues a la pàtria que t'ha vist néixer, deuràs prodigar-lo per a defensar unes lleis que no són les teves, deuràs gastar tes energies per a oprimir un altre poble, i qui sab si el dia de demà deuràs disparar l'arma contra els teus mateixos germans!

I tu, donzella, bona i coratjosa donzella, per què no treballes també per la llibertat del teu poble? Es que consideres que el teu esforç no ha de portar profit a la pàtria? Com t'enganyes!

Pensa que un jorn no llunyà, quan nostres homes es llençaran a la lluita, ni haurà que ferits per les bales enemigues esperaran unes mans que aturin la seva sang. I aquestes mans, donzella, seran les teves. Aplica't des d'ara a contemplar els malalts amb dolor, si, més amb valor i sense repugnància; estudia la manera de guarir les ferides, visita els hospitals perquè el dia de demà no defalleixis a la vista de la dolor ni d'un emocionant espectacle i tinguis valor.

Oh jovencell, oh donzella, esperança d'un demà gloriós per la Catalunya esclava. Sabeu qui recompensarà vostre esforç? Deu, que ha creat els pobles lliures; la pàtria que amb cor de mare us rebrà en els seus braços agrada i complacuda.

UNA NOIA SEPARATISTA

El nacionalisme català a l'estranger

EL PLET NACIONAL CATALÀ I LA DEMOCRACIA EUROPEA

No fa gaires dies tinguérem ocasió de parlar amb el senyor Koopman-Lorand. El senyor Koopman-Lorand, és un home intel·ligentíssim i un dels factors més decisius de l'Internacional de les «Lligues dels Drets de l'Home» i associacions lliurepensadores. La seva posició central com a delegat a Brussel·les de més de 85 associacions angleses, la seva qualitat d'home d'acció, fa que tingui una relació immensa amb els governs Herriot i Mac Donald.

Es clar, vàrem parlar de Catalunya.

— Catalunya, ens va dir el senyor Koopman-Lorand, no té avui encara una simpatia internacional. Nosaltres, ens va dir així amb un aire de perdona-vides, no volem saber res d'aquesta qüestió: Nostre interès, el vostre també—va remarcar—és enderrocar la monarquia espanyola. Estareu més bé sota una ombra de democràcia que sota una dictadura borbònica. Això sí, no res de nacionalitat reconeguda, ni res molt menys de separatisme. Sou una poca cosa i geogràficament no esteu tampoc separats d'Espanya. On aniríem a parar amb aquesta teoria disgregacionista!

— Però...

— Res, res absolutament! Si vosaltres sou homes de llibertat ja sabeu el vostre lloc!

— Perdoneu —afegírem— ens és molt dubtós que les vostres afirmacions siguin unes afirmacions democràtiques. Hem d'afegir que tampoc la maçoneria és l'usufructuària d'aquest sentit democràtic, i us direm, per acabar, que les raons que vos exposeu suposen un desconeixement absolut i elemental, no solament del moviment reivindicador de Catalunya sinó també de la teoria de la llibertat dels pobles, de les col·lectivitats, els drets i justícia de les quals són tant respectables com els dels homes que integren aquestes col·lectivitats.

En fi, nosaltres romanem astorats davant les paraules vostres; no ho haguérem ni suposat! Si el pensament de vos, senyor Koopman-Lorand, tradueix el pensament dels organismes propulsors de les democràcies europees, creieu i estigueu-ne segur que els catalans, essencialment democràtics, sentiran el més gran dels defalliments.

Com és possible—continuàrem—que aquestes «Lligues» defensores dels Drets de l'Home es neguin sistemàticament a defensar el Dret d'un Poble oprimit? Us assegurem, senyor Koopman-Lorand, que els catalans poc grat sentirem de la nostra llibertat com a homes si pesa damunt nostre l'esclavitud que l'Estat Espanyol, de dreta o d'esquerre però espanyol sempre, manté damunt la nostra Pàtria!

Creieu—afegírem—ho deplorem com a catalans i com a homes de llibertat. Des d'aquest punt d'albir la vostra opinió referent a la llibertat d'un poble de més de quatre milions d'habitants, és la mateixa que la del senyor Maurras, de l'«Action Française», quan digné a un compatriota de l'ala «droite» que el nostre plet calia endegar-lo defensant la monarquia d'Alfons XIII, d'on en sortiria una autonomia administrativa.

Realment, realment, senyor Koopman-Lorand no hi sabem veure l'esquerrisme, no hi sabem veure el to de la veritable democràcia. Vos ja ens perdonareu, però sou uns esquerrans de la dreta!

I així, catalans, vàrem finir aquest diàleg—meravellats que en ple mig segle XX, el concepte de llibertat sigui encara una cosa que està a l'alçada del betum.